

MIDNATTSDROPPET

TIDNING FÖR ANDLIG VÄCKELSE

ÄR DET PINGST I DITT HJÄRTA?

Och när pingstdagen var inne, voro de alla endrägtigt till-
samman. 5 Mos. 16: 9 f.

2 Då vardt plötsligt ett dån
från himmelen, såsom af ett
framförande härtigt väder, och
uppfylde hela huset, der de
sotto.

3 Och dem syntes tungor
såsom af eld, hvilka fördelade
sig och satte sig på hvar och
en af dem.

Matt. 3: 11. Mark. 1: 8. Luk. 3: 16.
Ap. G. 1: 5.

4 Och de vordo alla upp-
fyllda med den Helige Ande
och begynte tala på andra
tungomål, efter som Anden
gaf dem att tala. Mark. 16: 17.

*"Jag döper eder med vatten, men den
kommer som är starkare än jag, vilkens
skorem jag icke är värdig att upplösa.
Han skall döpa eder med den Helige
Ande och med eld."*

Johannes Döparen.

*"Lämnen icke Jerusalem utan förbi-
den där vad Fadern har utlovat, det
varom I haven hört av mig. Ty Johannes
döpte med vatten, men få dagar häref-
ter skolen I bliva döpta i Helig Ande."*

Jesus.

*"Och när jag hade begynt tala, föll
Den Helige Ande på dem, alldeles såsom
den första tiden skedde med oss. Då
kom jag ihåg Herrens ord, huru han
hade sagt: Johannes döpte med vatten
men I skolen bliva döpta i Helig Ande."*

Petrus.

*"Ty i en och samma Ande äro vi alla
döpta, till att utgöra en och samma
kropp... Och alla hava vi fått en och
samme Ande utgjuten över oss."*

Paulus.

ÄR DU DÖPT I DEN HELIGE ANDE?

I helig ande och eld...

*Över min skuldra
föll Andens dräkt
fotsid, av böljande lågor,
och lemmarna,
svepta i heliga veck,
skalv av himmelska plågor.*

*Plötsligen
slöt Du mig in i en ring
av flammande eldars lansar
och räckte mig drycken
av rinnande guld,
som göts till ett inre pansar.*

*Borta var räddhågens dröjande steg
och blygselns stammande läppar.
Men avklädd stod otron,
som prålade nyss
slog mig med hånets käppar.*

*Vaktande dröjde ju
nära intill
de svarta demonernas klunga.
Men glad fick jag ila
med löftets sten
i Ordets fällande slunga.*

NILS WESTBERG

Arne Imsen:

Vi predika Kristus — icke oss själva

Det är lika omöjligt att uppleva en andlig väckelse utan ett personligt känslöengagemang, som en verklig förälskelse utan emotionella utlevelser. Och lika naturligt som det är med känslans engagemang lika viktig är det med *viljans* och *förståndets*. Ingen av oss vill nog göra gällande att en kluven personlighet är lämpad för tjänst i Guds rike innan själens alla förmågheter kommit in under trons herravälde.

Men frågan är: *Var är tron förankrad?*

Är tron förankrad i den objektiva sanningen om Jesus Kristus eller i vår subjektiva erfarenhet av honom? — Är tron förankrad i den objektiva sanningen — i det Guds ord lär — och verksam i och genom oss då *lever* vi i väckelsen, och förnyelsen är ett faktum även sådana dagar känslolivet reser sig till våldsamt protest mot trons försäkringar om frid *med glädje* i Gud. Väckelsen är nämligen inte en flyktig upplevelse man helt oförberett kommer in i och därför lika fort och okomplicerat ut ur utan ett *tillstånd* i vilket man lever och verkar. Vad som skapar problemet i det här sammanhanget är att vi icke alltid är rätt frigjorda i vårt känsloliv utan blivit slavar för dess många förödande impulser. Känslan har icke kommit in under trons lydnad och herravälde.

Av bl. a. denna orsak faller predikanten ofta för frestelsen att låta sin predikstol tjäna såsom biktstol. Församlingen blir då det forum, som får mottaga den besegrade predikantens person-

liga bekännelser. Ett sätt att befria sig från sina själsliga konflikter är att i predikans form vältra över dem på sina åhörare. Predikan blir alltså medvetet eller omedvetet laddad med stoff från det enväldiga känslolivets ljusa eller mörka regioner beroende på om impulserna störtar fram ur förnimmelser av skuld, sorg, smärta eller glädje, men allt efter den mänskliga naturens nyckfulla kastningar.

När människorna går hem från en sådan sammankomst är deras bestående intryck — predikanten, ty han stod framför Kristus. Människornas tros- och vardagsliv kommer i många stycken att präglas av förkunnarens stämningar och psykiska labilitet istället för av den stabilitet den i Ordet förankrade trons undervisning om Jesus Kristus ger.

Meningen är att vi skall predika det eviga Ordets seger över all mänsklig föränderlighet och undervisa människorna om nödvändigheten av att under alla förhållanden förbli i Kristus. Vi skall alltså befria dem från de bördor otron lägger på dem och icke belasta dem med våra egna bekymmer. Tyvärr visar det sig alltför ofta att många förkunnare degraderar Kristus och gör sig skyldiga till de mest kränkande majestätsbrott. Den Kristus de presenterar räcker knappt till för deras egen lilla värld. En miniatyrkristus, som icke fyller familjelivets sfär ej heller arbetslivets. Det är knappt att han räcker till för att fylla församlingslivets sfär. Det är

Forts. på sid. 18

SÅ UPPLEVDE JAG MIN

PINGST

Ett vittnes- börd

I ett nr av Sv Veckotidning, frågar signaturen "Elisabeth" om en del för henne obekanta uttryck, som hon möter hos andra kristna: andedop, tungotal, helbräddagörelse. Hon frågar: "Har verkligen vår tid plats för sådant? Visserligen har man hört att bland pingstvännen, Maranata och andra religiösa riktningar de nämnda orden inte är några museiord utan andliga verkligheter. Men säger man till sig själv: överspända och svärmiska människor har det ju alltid funnits och att sådana påstår sig kunna tala i tungor är kanske inte så märkligt. Psykiatern kan nog ge förklaringen. Men för oss nyktra, balanserade kristna är väl sådana religiösa uttryck ingenting att bry sig om! Eller är de kanske det? Kanske något att längta efter och be om?" —

Så långt signaturen "Elisabeth".

Vänner, är inte detta en både skrämmande, gripande och för oss andedöpta, uppfodrande deklaration! Mitt i den något överlägsna tonen märker man en uppriktig undran "tänk om detta är något för vår tids kristna, något för mig?"

På den frågan kan jag av egen erfarenhet svara ett obetingat JA! I allra högsta grad, är det en absolut nödvändighet för denna sena tidsålders barn att få del av denna verklighet. Var det nödvändigt på apostlarnas, de första kristnas tid, så är det icke mindre nödvändigt I DAG! Skall vi leva ett rikt liv med Herren och vara med i den skara som är redo då Jesus kommer, måste vi mitt i denna sekulariserade tid förbli i Kristus och uppleva att Hans fullkomliga seger är vår. Skall församlingen kunna bli funktionsduglig är det angeläget att varje lem i Kristi kropp söker sig fram till ett verkligt dop i den Helige Ande och eld. —

För min del dröjde det sju år från den frälsningsupplevelse jag gjort som fjortonåring, innan jag fick del av denna upplevelse.

Mycket snart efter min omvändelse stod det klart för mig att talet om ett Andens dop, som en del kristna vittnade om inte kunde vara ett

tal i luften. Jag blev mer och mer uppfylld av en tärande längtan, men samtidigt var jag också rädd för yttringarna, då jag hört att somliga bar sig underligt åt, våldsamt och fränstötande. Och jag som var så inbunden och blyg! Tänk om jag skulle börja skaka, skrika, tala i tungor — nej det gick bara inte. —

Så kämpade jag min kamp fram och tillbaka mellan längtan och fruktan. Tidvis var min längtan oerhörd och under andra tider var jag mera likgiltig. Jag försökte att engagera mig så mycket som möjligt i arbetet i baptistförsamlingen jag tillhörde. Så fortgick det till dess Jesus ledde mig i personlig kontakt med andedöpta vänner. —

Jag hade bett till Gud om att få en väninna eller kamrat som var andedöpt. Han hörde min bön. Herren ledde mig till en ny arbetsplats där annonschefen och hennes sekreterare var pingstvännen. Vi blev goda vänner och vad jag värdesatte var den bönegemenskap vi tillsammans upplevde. Jag upplevde en våldsam kris i mitt andliga liv. Jag kände det som om jag inte skulle orka vara en kristen längre om jag inte fick uppleva Andens dop. Jag förstod mer och mer att Andens dop inte i första hand var något som andra såg eller hörde: överflödande glädje, jubel, högljudd lovprisning och tungotal — det var KRAFT, och det var vad jag behövde. Kraft var det ju också som Jesus lovade sina första lärjungar och som han bad dem förbida i Jerusalem. —

Min längtan efter ett bibliskt andedop blev till slut så stark att allt annat fick träda i bakgrunden. —

På sensommaren tog vi ledigt från arbetet, min kamrat och jag för att vi skulle få tillfälle att bedja. Gud skall välsigna denna min kamrat för det ansvar hon tog för mig och för den hjälp hon blev till. I tre dagar gick vi in i intensiv bön. På tredje dagen föll Guds Ande över oss, hemma vid min egen säng, i mitt rum. Som ett stilla vårregn över törstig jord kom Guds Ande över oss.

"I tre dagar gick vi in i intensiv bön. På tredje dagen föll Guds Ande över oss i mitt eget rum... Min ande drack och drack och saligheten fyllde alla bräddar... Rätt som det var talade jag ett annat språk... O så välsignat det var..."

**Av
Irma
Nilsson**

Det var kraft och eld och tacksägelse som fyllde mitt inre. Min ande drack och drack och saligheten fyllde mig över alla bräddar. Rätt som det var talade jag ett annat språk. Jesus blev underbar och försoningen på Golgata fick jag se i ett nytt ljus. Och jag bar mig inte alls egendomligt åt. Stilla kom detta nya språk — oh, så välsignat det var. Även om det primära i min upplevelse just då var att Anden förhärligade Jesus så gav detta tungotal mig visshet om att Jesus nu döpt mig i sin Ande. —

Gud fick således arbeta länge med mig. Förutfattade meningar om hur andeuppfyllelsen skulle tillgå måste bort. Jag ville ju själv hela tiden föreskriva Herren sättet. Allt detta fick jag lägga ner inför honom. Och när jag gjort detta, när jag var tömd — då kom Herren och svarade med eld. —

Ja, detta var min väg — andras har varit kortare och åter andras längre. En sak är säker: vi kan själva förkorta vägen fram till denna upplevelse. Gud vill rena våra hjärtan från allt det som ej behagar honom, men å andra sidan är det dock av *nåd* vi bli döpta i den Helige Ande. Anden är en *gåva* — ingenting som vi kan göra oss förtjänta utav. —

Vill *Du* ta emot denna gåva?

Vilken fråga — jag som längtat i så många år säger någon. — Är det kanske med dej som det var med mej: att du föreskriver Gud hur det skall ske? Eller är det saligheten, glädjen du söker, men är inte villig att bära smäleken? All vår egenvilja måste fara och villkorslöst måste vi överlämna oss i Guds händer. —

När Herren Jesus talade om Hjälparen så var det ju om den Helige Ande han talade. Ett verkligt andedop hjälper oss också att *leva*. Genom Anden förmedlas till oss det "liv och övernog" Jesus utlovade. —

Låt oss i vår gemenskap hjälpa varandra fram till denna erfarenhet. Det är angeläget att förkunnelsen om detta rika liv intensifieras i vår tid. Skaror av kristna stå främmande för denna

upplevelse. I många samfund predikas inte denna sanning alls. —

Låt mig till sist åter få understryka: Andens dop är ingen andlig mogenhetsexamen och inte heller en premie för en god och fin prestation. Hade det varit så hade jag aldrig kunnat vittna om att denna upplevelse blev min.

IRMA
NILSSON

*Och det skall ske därefter
att jag skall utgjuta min Ande över allt
kött,
och edra söner och edra döttrar skola
profetera,
edra gamla män skola hava drömmar,
edra ynglingar skola se syner;
också över dem som äro tjänare och
tjänarinnor
skall jag i de dagarna utgjuta min Ande.*

Joel 2: 28—29.

SÅ BÖRJADE

Eysten Raude, en ung norrman, student vid Oslo universitet, har under några veckor besökt Sverige och församlingarna här. Han är mycket aktiv i väckelsearbe-

tet i Norge och fastän ung har han "varit med från början". —

I några initierade artiklar kommer han att för Midnattsropets läsare berätta

om Maranata-väckelsen i Norge. I denna artikel, som är den första i serien, berättar han om hur det började.

Det är inte lätt att skildra en andlig väckelse. Dess innerska, själva andan i väckelsen, som ju är det väsentligaste, låter sig ej uppfångas av ord. Det blir därför bara det yttre skeendet jag här kan berätta om. —

Maranatarörelsen, eller rättare sagt väckelsen, fick sitt definitiva genombrott i Norge 1957. De första mötena hölls i en liten stad som heter Skien. Och mannen som började dessa möten var Aage Samuelson, också han från Skien. Han ansåg sig tvingad till detta då han inom den rörelse han förut verkat blev hindrad att praktisera Guds ord på det sätt, som han visste vara rätt och riktigt. —

I dessa möten skedde märkliga ting. —

Skaror upplevde frälsning och omvändelse, mirakler skedde med sjuka människor, Guds Ande föll och längtande Guds barn förnyades och kom ut i den "dubbla strömmen". Mötena fick en enorm publicitet genom tidningspressen. Pastorerna förbjöd sina medlemmar att besöka mötena, men det fick bara motsatt verkan. —

Efter hand som antalet av de vänner ökade, vilka helt slöt upp omkring denna verksamhet, började man också möten på andra platser och i andra städer runt om i Norge. Plats efter

plats nåddes av väckelsens ande och människohjärtan sattes i brand för himmelen. Maranata-väckelsen var ett faktum och människors spådomar om att det snart skulle ta slut kom ömkligt på skam. —

Under 1956 hade Aage Samuelson fått vara det synliga redskapet för en stor väckelse i Salemförsamlingen i Oslo.

Under denna väckelse, som skakade hela församlingen och även de andra pingstförsamlingarna i Oslo, greps också en man vid namn Petter Gylver, en man som senare skulle komma att betyda mycket för väckelsen i Oslo. Efter flera år av andlig torka blev han förnyad och fick verkligen uppleva Guds kraft. —

Tillsammans med sin hustru och några andra vänner i Oslo ordnade denne Petter Gylver

bönemöten. Där började man bedja om att Oslo, ja, hela Norge skulle få uppleva en ny andeutgjutelse. Varje vecka möttes de. Gud uppenbarade sig i dessa möten och de fick en vision om vad Gud ville. Efter ett och ett halvt års bön kom svaret. Och då bönesvaret kom så skedde det genom den föraktade och omstridde — Aage Samuelson. —

Vänner från Skien kom i hans sällskap och började offentliga möten i huvudstaden. Väckelsens eld började brinna. Skaror fick möta Gud. Peter Gylver och gruppen omkring honom deltog aktivt i dessa möten. Snart växte en hel församling fram och Petter Gylver kom att följa Aage Samuelson från stad till stad i Norge och fick uppleva hur den ena församlingen eller "venneflokket" efter den andra blev till. —

Från ett möte i Nordstrands-hallen i Oslo.

DET . . .

VÄCKESENS FÖRSTA SKEDE I NORGE

Under tiden blev församlingen i Oslo allt större och man samlades till möten, som varken jag eller andra hade upplevat maken till. Bland dessa människor fick jag själv mitt andliga hem. Unga och gamla prisade Gud tillsammans. Det blev snart uppenbart för alla att detta icke var ett verk av människor. —

Ja, så blev Maranataförsamlingen i Oslo till.

I stor enkelhet och under mycken fruktan började vår offentliga verksamhet. Dock, vi behövde icke frukta för Herren var med oss. Själar blev ständigt frälsta och lagda till församlingen, den ena dopförrättningen efter den andra kom till stånd och alla blev döpta i den helige Ande och eld — vår tro på Gud växte. —

Men det var inte bara i Oslo det bildades en Maranataförsamling. I Sarpsborg, Fredrikstad, Drammen, Mjøndalen, Notudden, Vikersund, Arendal, Mandal, Stavanger, Bergen och Trondheim växte det upp församlingar. Från dessa städer spred sig sedan väckelsen ut över landet. Också i Nordnorge bröt väckelsen fram. —

Det synliga redskapet under denna första tid var Aage Samuelson. Om denne märklige man skall jag berätta i nästkommande artikel.

EYSTEIN RAUDE

Evangelistämbetets plats i Församlingen

av **Ernst Höglander**

Familjen Höglanders är då detta läses på väg hem från sitt fält i Brasilien. De beräknas vara hemma i mitten av juni.

Ernst Höglander

Om evangelisten lösryckes ur sitt "sammanhang" förlorar han mycket av sin kraft och auktoritet. Av Gud är han insatt i församlingen "tillsammans" med de övriga ämbetena och tjänsterna och är därför i sitt arbete för Gud beroende av de övriga ämbetena. 1 Kor. 12: 27—30. f. 4: 11—16.

Evangelisten KAN visserligen evangelisera utan t. ex. lärarens medverkan, men blott till en tid. Det måste till en lärare och herde som kan ta hand om det som vunnits och vårda lammen och fåren. Annars kommer snart ulven och tar alltsammans.

Jag har sett detta i Brasilien där allt Guds fria verk mer eller mindre lider, just på grund av att ett samarbete mellan de olika ämbetena saknas.

Aposteln och evangelistens ämbeten dominerar. Personer med ledarbegåvning kallar sig "missionär" (istället för apostel), och gör oftast det felet att han lägger alldeles för mycket av arbetet under sin egen bevakning. Han är den person, som direkt eller indirekt, dirigerar de olika lokalförsamlingarna. Detta gör att det ämbete som kanske blir mest eftersatt är lärare-ämbetet. Pastorerna har svårt för att bli några personligheter och växer sig aldrig starka nog att ta egna initiativ. Allt som sker i den andliga verksamheten är inom ramen av missionärens tänkande och vision. Är hans vision begränsad till t. ex. möte, med en viss stil, tre gånger i veckan, byggande av kyrka, offer och tiondegivande, bön för sjuka och husbesök, så blir alla

de övrigas vision begränsad till detsamma. Därför har varje ny organisation sin särskilda stil och sin särskilda favoritsanning.

Där inte alla ämbetena och tjänsterna fungerar i församlingen där lider på ena eller andra sättet Guds verk. Det blir inte då vad Gud har tänkt att det skulle bli. Jesus sade till sina lärjungar: "Jag har bestämt om eder, att I skolen gå åstad och bära frukt, sådan frukt, som bliver bestående, på det att Fadern må giva eder, vadhelst I bedjen honom om i mitt namn." Joh. 15: 16.

Denna "bestående frukt" har apostlarna på ett särskilt sätt först efter pingsten när de blivit insatta i sitt rätta sammanhang tillsammans med de övriga tjänsterna.

Det ena ämbetet bör icke få större aktualitet än det andra. Visserligen står det "först och främst" om apostlämbetet, men detta därför att det verkligen är störst och står framför de övriga.

I vår tid har detta dock skett, att ett visst ämbete fått större aktualitet än de övriga. Detta sagt om evangelistens ämbete. Säkerligen har detta skett, därför att detta ämbete har varit eftersatt eller för mycket bundet "inom" församlingen.

Evangelisten måste av församlingen få frihet att gå ut och evangelisera. Detta är evangelistens uppgift, att "bryta ny mark" och vinna människor för Gud.

Filippus, som visade sig ha evangelistens gåva, fast han av bröderna i Jerusalem blivit avskild

DOP I GÄVLE

På långfredagen hade vi på nytt dopförrättning i Gävle, då tre saliga vänner döptes till Kristus. Lydnad för Guds ord för alltid välsignelse med sig. Den ene brodern hade tillsammans med sin hustru blivit frälst i tälmötena och de två andra hade fått möta Gud senare i mötena.

Lokalen var överfylld av

människor och vi upplevde en underbar atmosfär av väckelse och frigörelse. Sångarna sjöng om och om igen, "Väckelsen är här, väckelsen är här" och det var sannerligen inga tomma fraser, nej, vi kände att Jesus verkligen var mitt ibland oss med all sin fullhet.

Broder Erik Gunnar Eriks-son, som var dopförrättare, läste från Hebr. 2: 1—4 och talade om nödvändigheten av att akta på det vi hör, så att vi icke går förlorade.

Många syndare var gripna till tårar och flera har upplevt frälsning sedan det mötet.

Vi tror att Gud skall utgjuta

sin Ande ännu mäktigare över oss i Gävle, så att många blir frälsta innan Jesus kommer igen.

Marita Hammar

Erik G. Eriksson döper.

som diakon, kom till Samarien och förkunnade Kristus för folket där. Detta gjorde han med stor makt och myndighet allt eftersom tiden och behovet krävde i den syndiga staden.

Filippus arbetade inte för församlingen i Jerusalem eller som dess representant i Samarien. Han arbetade för Gud och hans målsättning var att vinna själar för Gud och av de vunna bilda en levande Guds församling. Han arbetade i fullt samförstånd med bröderna i Jerusalem och fick deras stöd och hjälp i den nya verksamheten.

"Då nu apostlarna i Jerusalem fingo höra, att Samarien hade tagit emot Guds ord, sände de dit Petrus och Johannes. Och när dessa kommo dit ned, bådo de för dem, att de måtte undfå helig ande; ty helig ande hade ännu icke fallit på någon av dem, utan de voro allenast döpta i Herrens Jesu namn. De lade då händerna på dem, och de undfingo helig ande. — Och sedan de hade framburit sitt vittnesbörd och talat Herrens ord, begåvo de sig tillbaka till Jerusalem och förkunnade därvid evangelium i många samaritiska byar." Apg. 8: 14—17, 25.

Vad som är viktigt är, att den andliga enheten bevaras och personerna med de olika ämbetena och tjänsterna förstår sitt beroende av varandra och förstår att värdesätta varandra. Först när detta sker åstadkommes de största och varaktigaste resultaten.

Jag har sett, vad man skulle kunna kalla för lösryckta evangelister, som åstadkommit rörelse och till synes stora resultat. Men det mesta av det som vinnes går förlorat därför att ett samarbete mellan de olika tjänsterna och mellan evangelisten och församlingen saknas.

Än en gång vill jag dock här poängtera, hur

viktigt det är, att icke församlingen försöker klavbinda evangelisten, utan ge honom den frihet som honom tillkommer.

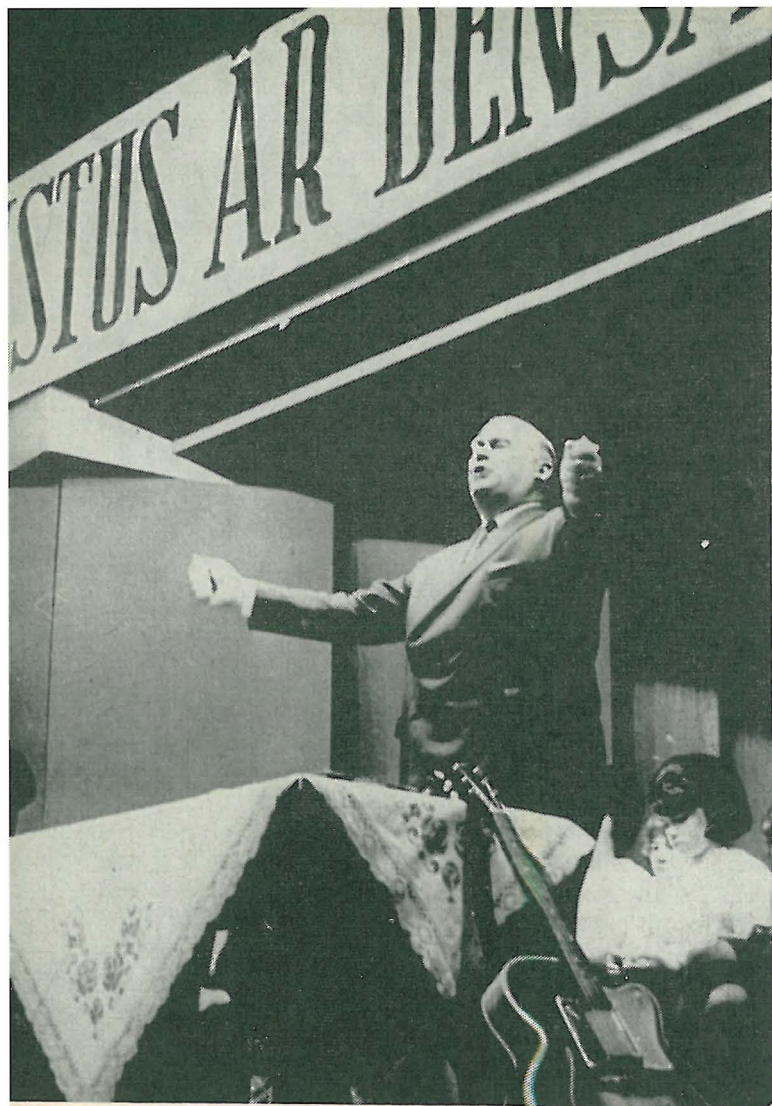
Alldeles för mycket har det skett, att församlingen kallar en evangelist att ha en serie möten i församlingen. Dessa möten som skulle vara i syfte att evangelisera, blir oftast i stället möten för församlingens uppräckelse eller uppbyggelse. Därför att inte evangelisten kommer in i sin rätta funktion, blir rekryteringen av nya medlemmar minimal.

Evangelisten besitter ett så pass stort och viktigt ämbete att han själv måste ha friheten att ta egna initiativ och på egen hand börja ett evangeliseringsarbete. Är hans motiv rena och hans motto och mål är att vinna själar för Gud, bör han oreserverat få brödernas och församlingens stöd i sitt arbete.

Det är icke tillvägagångssättet som är det viktigaste! Det viktigaste är lära och livet. Doktrin liksom vårt leverne måste vara i full överensstämmelse med Guds ord. Men det står ingenstans i bibeln om HURUDAN mötesordningen skall vara t. ex. Det står endast att allt skall tillgå höviskt och med ordning. Det står ingenstans om missionen skall bedrivas av utlänning eller infödd, med eller utan penningmedel. Detta är sådana saker som varje tid kräver sitt särskilda svar och det är endast Gud i Kristus Jesus som kan ge oss den rätta visionen av vår tid.

Vi bör också komma ihåg, att Gud har inga kopior i sitt verk. Han använder sig endast av original, som han själv skapat och gett sina särskilda pund och gåvor.

Ernst Höglander

Guds ord predikas.

Inbjudan går ut med

Snart ligger han på

*"Jag säger eder, att det likaså bliver
mer glädje i himmelen över en enda syn-
dare, som gör bättring, än över nittionio
rättfärdiga som ingen bättring behöva."*

Luk. 15: 7.

NÄR EN SYNDARE V

arna står bedjande.

iven av förebedjare.

En ung man kommer gråtande fram.

"Men nu måste vi fröjda oss och vara glada, ty denne din broder var död, men har fått liv igen, han var förlorad, men är återfunnen."

Luk. 15: 32.

NDER OM TILL GUD

ISRAELS STAMFÄDER IX

Bibelstudium av V. Soininen

"Dan skall skaffa rätt åt sitt folk, han såväl som någon av Israels stammar. Dan skall vara en orm på vägen, en huggorm på stigen, en som biter hästen i foten så att ryttaren faller baklänges av. Herre jag bidar efter din frälsning." 1 Mos. 49: 16—18.

I var och en av Jakobs söner kan vi se de olika specialdragen i deras naturer. Dan ägde inte en av de bästa, ty hans natur synes vara mycket ledsam och falsk.

Dan skall skaffa rätt åt sitt folk, han såväl som någon i Israel. Han uppträder som den verkliga vännen av sanning och som den stora rättfärdighetens försvarare.

Han skall endast skaffa rätt åt sitt folk. Dessa människor slår blå dunster i ögonen på många ärliga människor, genom sitt uppträdande. De kan uppvisa ett så skenheligt ansikte, så många ser i dem en kämpe för den stora sanningen. Ändå är de ormar, som krälar på vägen.

Jag minns då min hustru för några år sedan drömde, att en stor orm krälade på vägen och ormen hade en mans ansikte. Mannen hade varit vår gode vän. Efter endast en kort tid blev det uppenbart, att min hustrus dröm gått i bokstavlig uppfyllelse. Denne man visade sig vara en stor orm. Trots att det är allmänt att vara akt-sam med människor som är alltför inställsamma och smickrande framifrån, så bör man akta sig speciellt för dessa Dan-liknande människor. Fastän de uppträder som rättens sakförare och som försvarare av Guds folks rättigheter, blir det ändå till slut uppenbart vad deras svekfulla ändamål var. Deras ormnatur avundas alltid andra och de kan använda sig av de mest fruktansvärda medel för att undanröja det eller den, som kommit i deras väg.

"Dan skall vara en orm på vägen, en huggorm på stigen."

Han ligger avvaktande på vägen, ligger på lur i sitt gömställe. Han biter hästen i foten. Ett öppet, ärligt och gudomligt sätt att behandla saker och ting är för honom ett okänt begrepp. "Han biter hästen i foten, så att ryttaren faller baklänges av."

På Bibelns blad finner vi flera liknande exempel. Det mest skakande exemplet är väl ändå Judas Iskariot. Han hade länge slingrat sig i Jesu och i de andra apostlarnas sällskap, men sedan kom stunden då han var en orm på vägen

och en huggorm på stigen. Med skenhelighetens och oskuldens mask för sitt ansikte närmade han sig sin Mästare i Getsemane örtagård och kysste Honom. Då sade Jesus: "Judas, förräder du Män-niskosonen med en kyss?" Luk. 22: 48.

Ser du denna svekfulla, krälade orm, som inte ens fruktade för sin Herre och Frälsare? Med vilken oskyldig uppsyn vågade han inte uppträda! Stora krokodiltårar strömmade utför hans kinder. För de bredvidstående verkade han helt enkelt hjärtlig och full av medlidande, verkade att ha en ädel natur.

Då han fullföljt sin svekfulla handling och sålt sin Mästare, kunde han bryta ut i tårar av bara medlidande! Säkerligen viskade mången: "Se, hur hårt det tar Judas!" Judas lade sin arm om Jesu hals och kysste Honom, såsom den allra bästa vän skulle ha gjort, men alla andra hade han kunnat bedraga, dock icke Jesus.

Hur ofta återkommer inte detta ännu idag? Jag kommer att tänka på en händelse under årens lopp, då en "Dan" hade lyckats i sitt svek och bedrägeri och bitit hästen i foten. Vilken god vän blev han inte efter det! Han utgöt sina tårar inför en stor människoskara och många sade: "Se, hur kär denna vän var honom!" Dan lever ännu och rör sig som en huggorm på stigen.

En annan händelse jag tänker på, kommer till mig från Bibelns blad. Vi finner den i 1 Kon. 13 kap. Där berättas om en gudsman, som kom från Juda och förkunnade sanningens ord för den ogudaktige konung Jerobeam. I Betel där konungen bodde fanns också en gammal gudsman, men han hade mist sin smörjelse, så Gud inte längre kunde använda honom.

Han fick höra om, hur en man kommit från Juda och förkunnade sanningens ord för konungen och då blev även hans intresse väckt. Han uppträdde som gudsmannens bästa vän och inbjöd honom till sitt hem. Den gamle profeten talade om en änglauppenbarelse och fick den andre till slut att falla och vika av från Herrens viljas väg. Detta hade till följd, att denne andre gudsman miste livet.

Man nästan uppfylles av medlidande, då man sedan läser om, hur den gamle profeten grät och klagade över gudsmannens död. "Dan" uppträdde även denna gång, som den gode vännen och välgöraren. Fastän vår Bibel är full av all-

JESUS är densamme

Det kan jag instämma i av hela mitt hjärta. HAN har löst alla band och gjort mig fri att tjäna HONOM med den gåva jag fått av nåd. HALLELUJA! Det är ett intressant liv med JESUS. Jag är så tacksam till GUD att jag av nåd får vara med ibland den skara som väntar JESUS tillbaka på skyn. Och får gå ut till människorna med det glada budskapet om HONOM som allena kan frälsa och helt förvandla en i synden bunden själ.

Jag blev frälst som femton-åring. Året efter fick jag följa JESUS i dopets grav.

Något år efter började jag i en yrkesskola. Där insåg jag hur fattig jag var i mig själv och jag trängde mig fram till ett andedop. HUR härligt när den himmelska kraften fyllde det bräckliga lerkärlet så det flödade över alla bräddar, och jag fick prisa honom på KANANS underbara tungomål. Jag fick en ny bibel, såg allt

jag sett förut i ett annat klarare ljus, frimodighet att vittna för mina kamrater om min underbara Frälsare.

Jag har alltid haft en längtan att uppleva mer av JESUS för att kunna vara andra till hjälp. Det var den längtan som förde mig den väg som jag nu av nåd får vandra.

Den första kontakten jag fick med denna underbara väckelse var då det omtalade TV-mötet från Viktoriasalen sändes. Men det dröjde en tid innan jag började gå på mötena här i Stockholm. Samtidigt som jag blev övertygad om att detta var vägen för mig så kom det ena efter det andra i min väg och det syntes omöjligt för mig att komma loss från det gamla sammanhanget. Men GUD förmår, HALLELUJA. Jag mötte HONOM som kan lösa alla band. Det var under bibelskolan för drygt ett år sedan som jag mötte JESUS och HAN tog bort alla hinder och

förde mig rakt ut i strömmen. Där blev jag fri att tjäna HONOM, HALLELUJA!

Och nu är min längtan att få komma längre in i frälsningen för att kunna föra andra samma väg till frälsning och frigörelse. För det är så att när man funnit en sådan skatt så vill man också föra andra fram till samma härliga frälsning.

Du ofrälste vän, det är därför som vi måste ut med detta budskap till dig så även du får tillfälle att taga ställning för eller emot JESUS. HAN har dött för dig, för att du skall få leva i evighet med HONOM om du tar emot honom i ditt hjärta i dag. *Jan-Olov Sundström*

Midnattsropet

Organ för andlig väckelse

Utkommer den 1 och 15 varje månad.

Red. och ansv. utg.
ARNE IMSEN

Redaktionskommitté
DONALD BERGAGÅRD
ERIC-GUNNAR ERICSSON
ANDERS B. ANDERSSON

Tidningens adress:
Surbrunnsgatan 60
Stockholm VA
Tel. 32 80 02 - Pg 57 16 20

Lösnummer 1 kr.
Pren.-pris kr. 21: — pr år,
11: — pr halvår, 5: 50 pr
kvartal.

För pren. pg 57 16 20

varliga varningar för dessa människor, får Guds folk ändå inte ögonen öppnade så, att de skulle ta sig till vara för dem. Nej, men man kan säga med aposteln Judas ord: "Det är dessa som får hålla gästabud med eder, där de sitta såsom skamfläckar vid edra kärleksmåltider och oför-synt se sig själva till godo." Judas 12.

De uppträder som stora talare och håller gästabud offentligt. Då den ärliga människan tvingas se allt detta, födes tanken: Vad är detta? Jakob kan utropa trots allt: "Herre, jag bidar efter din frälsning!"

Då du står inför ett exempel på de troendes fel och brister, stanna inte i deras svagheter,

utan vänd din blick till Jesus, ty endast från Honom kommer det frälsning.

Då den stora vitklädda skaran en gång tågar genom portarna in i staden, ropar de med hög röst: "Frälsningen tillhör vår Gud, Honom som sitter på tronen och Lammet." Upp. 7: 10. Där är sannerligen anledning till att ropa med hög röst. Därför, grunda inte din frälsning på Dan-lika svekfulla naturer, ej heller på Juda ädelmod, utan grunda den alltid på Jesu Kristi blodiga sår. Då och endast då håller din frälsning i tid och evighet.

Sannerligen, amen!

Anders B. Andersson:

FULL AV HELIG ANDE

"Sedan vände Jesus tillbaka från Jordan full av Helig Ande..." Luk. 4:1.

"Och de blevo alla uppfyllda av Helig Ande..." Apg. 2:4.

Under det att Jesus efter sitt dop, i bön till sin himmelske Fader dröjer kvar på Jordans strand sker något underbart; Guds Ande sänker sig ner över Honom. —

Han var förut född av Anden; nu blev han fylld av Anden. —

För att med frimodighet kunna möta frestarens angrepp behövde han i sitt inre en fastare visshet om sitt gudomliga sonskap och detta fick Han nu. Skulle Han gå som segervinnare ur alla de strider som väntade Honom måste Han komma i besittning av en mäktigare kraft i sitt liv — nu fick Han den. Skulle det bli möjligt för Honom att på ett rätt sätt fylla den uppgift som låg framför behövde Han en rikare utrustning än den någon människa kunde giva, och här fick Han den direkt från himmelen.

Den Helige Ande kom över Honom! —

Gud hade förut framställt sitt krav — nu kom Han med sin kraft.

Behövde Jesus denna upplevelse, behöver vi den desto mera. —

Det är också möjligt för oss att få göra den.

Jesus har själv sagt: "...Jag skall bedja Fadern, och han skall giva eder en annan Hjälpare, som för alltid skall vara hos eder, sanningens Ande som världen icke kan taga emot, ty hon ser honom icke och känner honom icke. Men I känna honom, ty han bor hos eder och skall vara i eder." — "...Lämnar icke Jerusalem utan förbiden där vad Fadern har utlovat, det, varom I haven hört av mig. Ty Johannes döpte eder med vatten, men få dagar härefter skolen I bliva döpta i helig Ande." — "...När den helige Ande kommer över eder, skolen I undfå honom..." —

Detta är Jesu egna ord till sina lärjungar i avskedets ögonblick. —

Dessa första lärjungar trodde på vad deras Mästare sade. De samlades i "den övre salen", och där dröjde de kvar i bön och förbidan dag efter dag. De var alla endrättiga i sin längtan att få uppleva vad deras Mästare talat om. De höll ut till dess pingstens under skedde, och de blev uppfyllda av den helige Ande.

"Och när pingstdagen var inne, voro de alla församlade med varandra. Då kom plötsligt från himmelen ett dån, såsom om en våldsam storm hade farit fram, och det uppfyllde hela huset där de sutto. Och tungor såsom av eld visade sig för dem och satte sig på var och en av dem. Och de blevo alla uppfyllda av helig Ande och begynte tala andra tungomål, eftersom Anden ingav dem att tala." —

Vi kan tydligt lägga märke till en sällsam förvandling i lärjungarnas liv från den stunden.

Se på Petrus! Sedan han berörts av eldstungorna från himmelen, ser vi honom aldrig värma sig vid världens koleldar mera. Nu är feghet och fruktan försvunnen! Han, som förut förnekat sin Mästare inför en enkel tjänstekvinna vittnar nu frimodig och oförskräckt inför skaror om sin tro på Jesus. —

Och lägg märke till Sebedeus två söner, Jakob och Johannes! Nu är det slut med deras prat om de främsta platserna i Guds rike; själviskhet och högfärd har brunnit upp i Guds eldar. "Tordönmänniskorna", som ville fördärva den samaritiska byn genom att nedkalla domens eld från himmelen, ser man ej mera till. De har i stället blivit ett par av Lammets milda apostlar, som tänder den gudomliga kärlekens eld, där de går fram. —

Lika märkbar är förändringen i de övriga lärjungarnas liv. — Det både hördes, syntes och kändes att de upplevt något sällsamt. Syndare föll såsom strå för lien då de lyssnade till lärjungarnas enkla vittnesbörd. Det var en underbar kraft, som verkade med dem. Sjuka blev helade, och under och tecken skedde, som svar på de troendes böner. Falskhet och skrymteri avslöjades och fick sin rättvisa dom. De religiösa ledarna bävade. Ingenting tycktes kunna hejda denna väldiga rörelse, som likt en mäktig vårflood bröt sig fram genom landet. —

Och hemligheten var, att Mästarens upplevelse på Jordans strand också blivit lärjungarnas upplevelse i den övre salen. —

Men är det då möjligt för oss, senare tiders lärjungar, att få uppleva detsamma? —

Många är genast färdiga med svaret: Det är omöjligt; denna upplevelse är ej för vår tid. —

Ett sådant resonemang bevisar bara hur illa

man läst sin bibel, ty den talar annorlunda: "Ty eder gäller löftet och edra barn, *jämväl alla dem som äro i fjärran*, så många som Herren, vår Gud, kallar." —

Är detta ord sanning — och visst är det så — då kan också du och jag bli uppfyllda av den helige Ande på samma sätt som de första lärjungarna. —

Halleluja!

Skaror av kristna i vår tid, kan av egen erfarenhet vittna om, att vad Gud gav sina lärjungar fordom, det giver han än i dag.

Guds ord säger mycket bestämt, att i de yttersta dagarna, Gud, på ett alldeles särskilt sätt, skall utgjuta sin Ande över sitt folk. På dig och mig skall Joels profetia uppfyllas: "Och det skall ske i de yttersta dagarna, säger Gud, att jag skall utgjuta av min Ande över allt kött, och edra söner och edra döttrar skola profetera, och edra ynglingar skola se syner, och edra gamla män skola hava drömmar; ja, över mina tjänare och tjänarinnor skall jag i de dagarna utgjuta av min Ande." —

Denna profetia gäller främst vår egen tid.

NU är såraregnet tid. —

Varför skulle församlingens sista period bli

sämre än dess första? Nej, än en gång, är det bästa vinet sparat till sist.

— — —

Det har diskuterats oerhört mycket under årens lopp om den helige Andes verk och person — diskuterats och syndats! —

Frågorna om den helige Andes verk och person är inga diskussionsfrågor — de är hjärtefrågor. Dopet i den helige Ande skall ej diskuteras — det skall upplevas. Om den tid som använts till diskussioner i stället använts till bön om den helige Ande, skulle världen se annorlunda ut i dag. —

Är du ett Herrens vittne så behöver du bli fylld med den helige Ande. Då skall det bli kraft, inspiration och himmelsk klang i ditt budskap. Och det skall åstadkomma oanade resultat. —

Du som tjänar Gud med sång i församlingen, du behöver också den här upplevelsen. Då du sjunger fylld av den helige Ande, skall sångens toner gripa deras hjärtan som lyssnar, och du skall få sjunga många själar in i Guds rike. —

Om du intager ledarställning i församlingen eller är en vanlig medlem, så behöver du i båda fallen bliva fylld med den helige Ande, ty detta är VARJE kristens stora behov och möjlighet.

☐
MIDNATTSROPET
Surbrunnsgatan 60
Stockholm VA

Brev från läsekretsen

Skriv gärna till oss! Låt oss få veta dina tankar om Midnattsropet och om du har några önskemål beträffande innehållet.

Då undertecknad inte erhållit något svar från tidningen *Dagen* på en insänd fråga anhålles härmed vänligen om plats för nedanstående fråga: Jag blev av en orsak tillfrågad av ett par pingstvännar om jag kan bevisa att det står i Bibeln att en äldstebroder måste vara andedöpt. Jag måste erkänna, att jag blev närmast chockad. Har vi kommit så på glid i pingstväckelsen??

Jag låter frågan gå till någon erfaren broder inom Maranataväckelsen och hoppas innerligt att inte frågan också den här

gången hamnar i papperskorpen.

För undertecknad har denna fråga blivit livsviktig då jag märker att pingstväckelsen alltmer håller på att hamna i en allvarlig kris då *förståndet* mer och mer kommer i högsätet. Dessutom är denna fråga av en stor prejudicerande betydelse. Är det inte liknande som hänt i många samfundsförsamlingar där "småsaker" har kommit in i församlingarna och stört friden och enheten och katastrofen varit ett faktum? Det är väl ändå inte meningen att försam-

lingsämbeten skall delas ut som ett diplom för vissa medlemmars anständiga uppträdande? Är det inte Den Helige Ande som skall vara den avgörande faktorn i sådana viktiga beslut?

Vill tillägga att undertecknad inte tillhör Maranatavännarna men då inte min egen väckelses tidningspress vill behandla och svara på en uppriktig och saklig fråga, så vänder jag mig med glädje till annat håll. Gud välsigne allt Guds folk som älskar Guds Ord orubbat.

Runar Fridlund

"Om någon vill tjäna mig, så följ han mig, och där jag är där skall också mina tjänare få vara." Joh. 12: 26.

Då Jesus första gången uttalade dessa ord, var de riktade till de män som skulle bli Hans lärjungar. Vi vet att ordet lärjunge betyder efterföljare, och meningen är att vi alla skall bli sådana.

När Jesus gick utmed Galileiska sjön fick Han se bröderna Simon och Andreas vara sysselsatta med att kasta ut nät i sjön, de var nämligen fiskare. Jesus tilltalade dem och sade: "Följ mig, så skall jag göra eder till människofiskare." Och *strax* lämnade de sina bestyr för att följa Jesu uppmaning. Nästan på samma sätt var det när Jesus kallade Matteus, där han satt vid tullhuset. Jesus sade: "Följ mig." Då stod han *strax* upp och följde Honom. —

Vi finner att dessa olika män handlade på samma sätt efter det de fått mottaga Jesu kallelse. De stod *strax* upp och följde Honom. Det

KALLAD OCH FRI FÖR ATT TJÄNA

Av KENNEH BENGTTSSON

fanns inget tvivel hos dem, utan de lämnade *allt* som de hade för handen, blott för att följa Jesus.

Den tid vi nu lever i, med alla nya metoder och uppslag som kommit oss till del, gör kanske att denna uppmaning fördunklats för många. Detta att följa Jesus verkar föråldrat och gammalmodigt. I forna dagar gick det, när människor hade mera tid till sitt förfogande, men i dag är det omöjligt. Resultatet blir att vi tvingas ersätta efterföljandet med något annat. Vi får då taga andra hjälpmedel i bruk, för att kunna bedriva vår verksamhet. Och så glömmar vi vad Jesus sagt: "Om någon vill tjäna mig, så följer han mig." "Om någon *förbliver* i mig och jag i honom, så bär han mycket frukt; ty mig *förutan* kunnen I *intet* göra."

Vill vi överhuvudtaget vara med och tjäna Jesus, så finner vi vår absoluta beroendeställning till Honom. "Ty mig *förutan* kunnen I *intet* göra." I samma kap. Joh. 15: 5 läser vi följande: "Och jag har bestämt om eder att I skolen gå

åstad och bära frukt, sådan frukt som bliver bestående, på det att Fadern må giva eder vad helst I bedjen Honom om i mitt namn."

För att ytterligare belysa vår ställning till Jesus, när det gäller att bära frukt för Honom, så förflyttar vi oss till Upp. 1. Där läser vi om Johannes och de uppenbarelser som han fick mottaga. Av texten finner vi detta: "...fick jag se sju ljusstakar, och mitt ibland ljusstakarna någon som liknade en människoson, klädd i en fotsida klädnad... och Hans ögon voro såsom eldslågor... och från Hans mun utgick ett skarpt tveeggat svärd, och Hans ansikte var såsom solen, när den skiner i sin fulla kraft."

Denne, som liknade en Människoson, det var Jesus. Han går omkring mitt ibland sitt folk. Hans ansikte lyser såsom solen med sin fulla kraft. Vi lever i en mörk värld där synd och otro har förmörkat och fördunklat människors olika sinnen. Jesus är världens ljus. Det enda ljus som kan lysa upp syndens mörker, är det ljus som kommer från Jesu ansikte. Vår uppgift är alltså att återspegla det härlighetssken som kommer ifrån Honom. Då gäller det att Jesus också är vår *enda* inspirationskälla och ljuskälla. Här går det ej att hämta något ute ifrån världens mörker, för att söka lysa mörkets barn. Nej, det ljus som vi skall använda är det sanna ljuset.

Jesus går omkring mitt ibland ljusstakarna, och Hans ljus är vårt enda ljus. Vi är ljusbärare, våra lampor brinner med olja som heter den Helige Ande. Saknas denna olja, kan ej heller lampan brinna. Låt oss därför alltmer uppfyllas av den Helige Ande, så att vi klart kan lysa i vår omgivning. Vi kan ej hämta hjälp ifrån världen eller inspireras av världsliga idéer, det är dömt att misslyckas. Allt som hör världen till, det är mörker. Och att taga mörker för att upplysa mörker går ju ej. Men ljuset har kommit i världen, och det lyser nu i mörkret, och mörkret har icke fått makt därmed. Pris ske Gud!

Jesus Kristus är densamme alla dagar. Vi lever i dag och Jesus lever. Skall du och jag tjäna Honom så gäller det att följa Honom på samma sätt som de första lärjungarna gjorde. Vi skall *strax* stå upp, och lämna *allt* för att följa Honom.

Inget får i dag binda oss. Människor lever i ett fullständigt mörker, och Jesu kallelse går ut: "Se, jag skall göra eder till människofiskare." Lyd Jesu kallelse i dag, gå för att tjäna, gå för att följa. Gud välsigne dig.

Ap. 20: 24: "Dock anser jag mitt liv icke vara av något värde för mig själv, om jag blott får väl fullborda mitt lopp och vad som hör till det ämbete som jag har mottagit av Herren Jesus: att vittna om Guds nåds evangelium."

EGENARTEN — VÅR STYRKA

Häromdagen sammanträffade jag på tåget med en man som arbetade inom ungdomsvården. Han var på resa till en konferens i Stockholm. Vårt samtal rörde sig om aktuella problem inom ungdomsvården samt den strukturförvandling vår samtid upplever. Samtalet var mycket givande och intressant.

Mannen erkände öppet att filmen och litteraturen i de flesta fall varit inspirationskällan som fört ungdomarna in på brottets bana. På min fråga om han trodde lagstiftningens väg var lösningen på problemen fick jag ett svävande svar. När jag undrade om de hade någon lösning av förebyggande karaktär svarade mannen ögonblickligen: Vi har inget att ge dem.

Samtalet kom så in på vad levande kristendom kan omskapa en människas liv.

Det var just dessa ord: "Vi har inget att ge dem" som kom mig att reflektera vidare.

Det är just det Maranatafolket i dag har.

När man i vissa kretsar är upptagna i sina tankar med kyrkohistoria, tradition, politik och ekonomiska transaktioner, då går Maranatafolket vidare på trons och lydnadens väg.

Det betecknande är, att allas ögon är riktade på denna väckelses folk. Skall det ske något så nog räknar man med att det skall hända i dessa väckelseled.

Det finns dock en fara som vi i dessa dagar skall vara vakna för. Vissa tendenser till neutra-

lisering kan spåras. Men låt oss behålla vår egenart och inte byta bort den mot någon "grynvälling". Det är vår styrka i kampen och striden. När vi förlorar vår egenart genom att se oss om till höger och vänster då har vi förlorat vår uppgift i tiden och kan lika gärna packa ihop. Kom ihåg! Jesus gjorde helt om, gick rakt igenom den religiösa hopen och vandrade vidare. Nej, låt oss även i fortsättningen vara besjälade av pionjärandan och bevara vår egenart. Då bevaras vi i den första kärlekens glöd och hänförelse. Våra möten präglas då av andlig slagkraft och segervisshet.

På de platser jag besökt de senaste veckorna brinner elden lika härligt nu som förr. Människor blir härligt frälsta, lösta och frigjorda, döpta i anden och helbräddagörelseunder sker i Jesu namn. För allt detta är vi ödmjukt tacksamma och ger Jesus hela äran för vad som sker.

Syskon! Vårt tillfälle är NU. Låt oss taga vara på det innan Jesus kommer. Han är snart här.

Må sommaren 1966 bli en skördetid då Maranataropet får ljuda som aldrig förr ut över Sveriges bygder. Vi har budskapet, offerviljan och pionjärandan. Människor i nöd väntar på oss. Det är vi som skall ge dem livets bröd och mätta de hungrande. När andra går och väntar på väckelse och det torkar inne skall vi ständigt leva i väckelse NU!

John Trondby

Guds öga vakar...

Att vara Jesu vän är att göra hans vilja och vara hans tjänare. Vi lever i väckelsens tid och budskapet om Jesu snara återkomst ljuder. En väckelse som denna borde väcka till liv "alla döda ben", men o nej. Man förskansar sig istället och nonchalerar vad Gud gör.

Fadersögat följer sina svaga barn. Jesus sade: "I skolen undfå kraft när den Helige ande kommer över eder." Ära vare

Gud och Lammet! Tjänandet kan vara mångahanda, men den som verkar till tjänande är Anden. Har du undfått denna Ande, går du med glädje till verket.

Det talas mycket om offer och i detta sammanhang citeras ofta ankans skärv från Mark. 12: 42—44. Min vän, läs hela sammanhanget! I vers 44 står det: "Ty dessa lade alla dit av sitt överflöd, men hon lade dit av sitt armod allt vad hon hade, så mycket som fanns i hennes ägo." Detta är offer!

Det som vi ger av vårt överflöd är inget offer, en insamling

av medel för verksamheten. Vi vet att ingen verksamhet kan fortgå utan medel. Tacka därför Gud om du får vara med och bistå. Men ankans skärv tror jag ej många praktiserar. Därtill är vi för själviska. Dra därför ett streck över den lilla gåvan och tag fatt om kärnan: "Allt vad som fanns i hennes ägo." —

Vi har glädjen att i vår lilla församling se framgång och seger trots allt motstånd, ty Segraren från Golgata går i spetsen för sin här. Halleluja!

Med Maranatahälsning
Ida Trossvik

PREDIKA KRISTUS *Forts. fr. sid. 3*

denna arme och maktlöse Kristus många troende har med sig ut i livet. Men detta är icke den allestädes närvarande och segerrike Frälsare och Konung som Bibeln talar om. Det är *honom* vi behöver lära känna! Våra egna erfarenheter, problem, misslyckanden eller framgångar kommer att reduceras till sina rätta proportioner om Bibelns Kristus får framträda i förkunnelsen. Vår uppgift är ju att proklamera Jesu Kristi död och uppståndelse och inför människorna demonstrera att han lever och verkar genom under och tecken i nuet. Genomsyrat av Golgata blodsevangeliem måste budskapet frambäras så att synd- och skuldtyngda människor verkligen erfar att de är försonade med Gud, och att de i denna försoning erbjuds full upprättelse. Endast då ger vi människorna *en fast grund* att stå på... —

Då vi upptäcker att vi kommer i konflikt med Guds ord och känner, att vi icke håller måttet och uppfyller de krav Guds ord ställer på oss, börjar vi ofta analysera dessa krav och våra egna misslyckanden och låter det sedan färga predikan. Men Gud har uppmanat oss att gå in i kammaren och tala ut med honom om våra personliga problem. Genom detta enskilda umgänge med Gud i bön och bibelstudium löses vi från våra personliga bördor och ges ett levande budskap om en stor och mäktig Jesus. —

Gud vill på evangeliskt vis frigöra oss ifrån oss själva så att han kan få herravälde över hela vår personlighet. Då först skall han rätt kunna bruka oss i sin tjänst. Det är inga yttre företreden, icke heller avsaknaden av dem, som öppnar vägen för oss. Det gör endast och allenast tron på Jesus Kristus. *Arne Imsen*

Det är en kör som ofta tonar
i mitt hjärta. Den är så här:

Nu brinner Guds eld i mitt
hjärta,

jag trålar ej mer jag är fri,
Gud borttog min synd och dess
smärta,

min natt är FÖR EVIGT
FÖRBI!

Ära halleluja.

Har du min vän låtit dig gripas av elden från himmelen? Du har väl läst att Jesus kom hit ned till jorden, inte för att bilda kyrkor och samfund, men för att TÄNDA EN ELD PÅ JORDEN! (Luk. 12:49.) Ja, Han kom för att världen skulle få ta emot evigt liv, ära vare Jesus! — Jesus åstundar att elden skall brinna klar i varje hjärta. Men ack vad många det är som inte vågar låta sig gripas, därför att det kostar för mycket, ja det kostar ALLT.

Du som läser dessa rader, har en gång ägt denna eld i ditt hjärta, men nu har den helt eller delvis slocknat. Många

BRINNER ELDEN I DITT HJÄRTA?

gångar har du undrat varför, och hur detta kunde ske. Aldrig hade Du kunnat tänka dig att just Du av alla, skulle tappa visionen och glöden. Men nu kan Du bara konstatera faktum: Det är inte som det skall vara i mitt liv! Ja allt syns dig meningslöst och hopplöst, Du är fridlös och olycklig! Nu vill jag fråga dig: Varför lät Du inte Jesus få vara Herre på hjärtats tron, varför tillät du elden slockna, genom att vara olydig? — O att Du i dag ville ta nya tag i Jesu namn! — Jesus beder för dig i denna stund. Vilken nåd att ha en sådan förbedjare! Ära vare Jesus.

Men bön är att Jesus ännu mer skall gripa mitt hjärta, så att visionen alltid står levande framför mig. Ja, ära vare Jesus, så länge Han är min frid, min glädje, ja ALLT för mig, så vet jag att elden kommer att brinna starkare för varje dag som går.

Margareta Almquist

Maranataförsamlingen i Stockholm

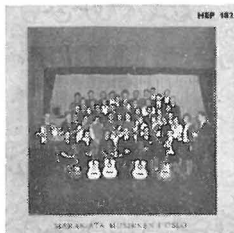
har som regel möten **på** följande tider i **VIKTORIASALEN, Tunnelgatan 19**
Söndagar kl. 11.00 och **19.00** Onsdagar kl. 19.30 Väckelsemöten
Väckelse- och frigörelse**möten** Lördagar kl. 19.30 Lovprisningsmöten

Evangelii Center

Fack 200 24 — BORLÄNGE 2 — Tel. 0243/105 95 Postgiro 125 99

NORSKA INSJUNGNINGAR

(Norsk skivkatalog sändes på begäran)

HEP 182

Maranata-Musiken i Oslo. **Stans meg ei i løpet/Vår takk og vår jubel/Hør det rop som lyder/Bryt ut i jubel.**

Dessutom finnes HEP 183.

HEP 224. Sång av Torvid Peder- sen och Charles Tönder. **Jesus er en trofast venn/Min Jesus kjær selv holder rodret/Å så her- ligt at vite hva Jesu har gjort/ Davids 150 salme.**

Dessutom finnes HEP 153, 185, 193.

OBS! EYSTEN RAUDE SPELAR GITARRSOLON PÅ HEP-238 OBS!

MRM 22. Aina Nilsson: **Höjen jubel/Säg skall du bli med/Ett vilsegånget barn/Du vår Herre kom.**

NYHETER

MEP 3. Kurt Petersen och Ro- land Lundgren: **Jag är nu på väg/Giv Honom allt/Underbara land/Varför ängslas du?**

MREP 26. Vi- van Mårtens- son. **Halleluja snart skall dagen gry/O, du Golga- ta kors/ Längtande bruden/Min trofaste Gud.**

NU noter till alla nya sånger i Särilaregn.

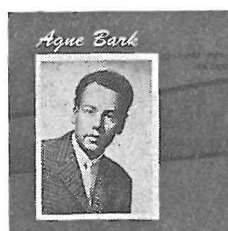
1 st. sångsamling med 67 le- vande, enkla, nya väckelse- sånger i text och noter. Pris: 34:50, med passande ring- pärm.

EP 481. Ma- rita Hammar och Sigrid Andersson. **Men om Du kom just nu/ När skuggan svunnit/Nu har jag gläd- je/Han är min**

EP 484. Rune Gelinder. **Käre Jesus, min Frälsare och Herre/ Åra, Åra, Åra/Därför jag älskar Jesus Krist/Gud är god.**

EP 482. Agne Bark. **Härligheten väntar/Det skall bli fröjd/Tro i ditt hjärta/O, vad djup i Guds nåd.**

Klipp här och sänd in kupongen i dag

BESTÄLLNINGSKUPONG

Härmed beställes att sändas mot postförskott:

..... st. skivor nr
(5 st. fraktfritt)

Namn:

Postadress:

Kupongen insändes till EVANGELII-CENTER, Fack 20024, Borlänge 2. Tel. 0243/105 95. Postgiro 125 99. Jag vill sprida MARANATA-budskapet vidare och beställer en skivserie. Jag betalar 25: — per månad tills full betalning erlagts. (När jag erhåller samtliga skivor löser jag dem med 25: —.)

Obs.! Ny tidning erhålles gratis vid beställning.

..... st. Sångsamling à 34:50 (67 st. sånger) med noter + passande ringpärm.

..... Hela skivserien, 40 st., 400: — + oms. och porto, mot avbetalning 25: — per månad.

Bostad (Box/Gata):

Telefon:

VÄLKOMMEN TILL KÄRRSJÖ

9 – 17 juli

(TREHÖRNING SJÖ JÄRNVÄGSSTATION)

VÄNNER I HELA SKANDINAVIEN

inbjudes till

UPPBYGGELSEMÖTEN FÖR ALLT GUDS FOLK

Mötestider:

VARJE DAG:

11.00 o. 15.00 Bibelstudium

19.30 Väckelsemöten

Vittnen:

ARNE IMSEN, DONALD BERGA-
GÅRD, ERIK G. ERIKSSON, AN-
DERS B. ANDERSSON, BERTA och
GÖSTA SVENSSON m. fl.

För logi skriv till Erik G. Eriksson, Engelbrektsgatan 29, BORLÄNGE.
Till självkostnadspris serveras frukost kl. 9.30, kaffe kl. 13.30, middag kl. 17.00.

Bra tältplatser finnes.

